Baranyi Tibor Imre

A MENTÁLIS ÚTVESZTÉSTŐL A FORDÍTOTT SPIRITUALITÁSIG

Ahhoz, hogy a *mentális útvesztés*től a *fordított spiritualitás*ig tartó folyamat fázisairól mint a jelenkor jellegzetességeiről feltáró értelemben beszélhessünk, előzetesen egy – feltehetőleg e sorok olvasói számára más lehetséges vonatkozásokban ismert – hermeneutikai alapelv mibenlétét elengedhetetlen pontosítanunk. Ez a megértést elősegítő, e helyütt elsősorban „normatív" princípium: a *hagyomány*. A hagyomány (a latin *traditio*, a görög *paradószisz*, a szanszkrit *páramparja*) lényegi fogalmának itt elsősorban mértékadó, normatív, viszonyítási pontot jelentő arculatát helyezzük előtérbe, amihez *képest* tudjuk biztonsággal a különböző mértékű és formájú abnormitásokat megítélni. Elvetve, illetve meghaladva eközben minden olyan – jó esetben – részleges érvényű meglátást, amely egy ehhez képest alászállott társadalmi környezet feltételeiből és morális beidegződéseiből kiindulóan jön létre. Ennek megfelelően a lehető legtávolabb áll tőlünk az, hogy a mentális útvesztés különféle fázisait és a fordított spiritualitás irányába mutató tendenciákat a jelenkori modern nyugati „civilizáció" létszemléleti pótléka, vagy úgyszólván „világnézete", illetve ennek módozatai alapján ítéljük meg. Hasonlóképpen a „privát önkény", a valódi alapelveket nélkülöző, esetleges és egyéni vélekedések körében mozgó egyéb nézeteket is mellőznünk kell, amelyek mindegyike maga is az általános és fokozódó hagyományellenes alászállás terméke. Az *egalitárius* ('egyenlősítő') rögeszme törvénytelen módon betolakodva a szelleminek tűnő értelmi tevékenység körébe (ami valójában egy emberalatti morfondírozás, vagy ahogy Hamvas mondta „mászolygás") a privát önkény jegyében születő egyéni vélekedések robbanásszerű megjelenéséhez és elburjánzásához vezetett. Az *egalitarizmus* ('egyenlősdi') ostobaságán felhízlalt gőgös egoitás révén mára – saját elgondolása szerint – jóformán mindenki mindenhez ért, és nemcsak a *football*hoz és a politikához, hanem lassan a spirituális vonatkozású kérdésekhez is, amelyek kapcsán a teljes önreflexió-nélküliségből hihetetlen magabiztossággal indított világmegváltó egyéni ötletek soha nem látott El-Dorádójához érkeztünk el. E vélekedések döntő többségének bosszantó ostobaságán már csak képviseletük módjának arroganciája tesz túl. Különösen az „interaktív *media*", a „*Web* 2" „kommentelős" világában járványszerűen terjedő arctalan „vélemény"-nyilvánítás sötét és stupid agresszivitása végez beláthatatlan mentális pusztításokat, egy olyan világban, ahol valamely témával évtizedeken át behatóan foglalkozó, s így hozzáértővé vált személy véleménye és egy dilettáns, ellenérdekelt hülye kérlelhetetlen magabiztossággal előadott anonim „kommentje" „egálban" van, hiszen mennyiségileg mindkettő egy-egy „véleményt"

fejez ki. Ezt látva, joggal mondhatjuk, hogy az egykori Aczél elvtárs-féle kommunista cenzúra sötétségében lassan eltörpül a jelenkori egyéni stupiditások parttalan áradata mellett, amely a normatív nézetek teljes elnyelésével fenyeget, s ami nem más, mint maga a *totális cenzúra*.

Világosan kell látni, hogy az iméntiek sajátos „világnézeti" háttere – társulva az egyre tolakodóbb és gőgösebb individualizmussal – tulajdonképpen az egyetemes eszmetörténelem egyik legkiterjedtebb mentális útvesztésének vagy – vallási nyelven szólva – „eretnekségének" végkifejlete, aminek alapján érvénnyel nyilvánvalóan semmiféle szóban forgó vizsgálat nem folytatható. Ugyanakkor – függetlenül ez előbbiekhez való viszonyától – nem is pusztán a megszokott értelemben vett katolikus hagyomány úgymond ortodoxiájának viszonylatában kell vizsgálnunk a szellemtelen deviációkat és a fordított spiritualitást – ami már kétségtelenül lehetővé tenne ugyan egy nem téves vizsgálódást és ítéletalkotást, mindazonáltal végső céljaink vonatkozásában ez is túlzottan szűk lehetőségeket nyújtana számunkra –, hanem egy kitágított *egyetemes ortodoxia* viszonylatában. Ez az egykori archaikus és tradicionális civilizációk, vallások és hagyományok transzcendens egységéből, ennek az egységnek az egyén- és formafeletti, sőt metafizikai alapelveiből, illetve azok lényegi együttlátásából következik. Mindebben – hiszen ez a szó legszorosabb értelmében vett *eredeti* felfogás – nincs semmi „új", és nincs semmi abból a „privát önkényből", amely annál tolakodóbban érezteti hatását, minél elhagyatottabb az ember a valódi, vagy ha úgy tetszik tradicionális alapelvektől, egyszóval az igazságtól. Attól az igazságtól, amely nem egyéni „kitalálás" vagy okoskodás eredménye, hanem a lét létfeletti áthatottságának az eleven jelenléte, és e jelenlétnek az aszketikus átéléséből következő doktrinális – tehát nem pusztán morális – kifejeződése. Tulajdonképpen nem nehéz belátni: kizárólag ez teszi lehetővé, hogy egyrészt megállapítsuk, melyek azok a szellemi áramlatok, irányzatok, szerveződések vagy éppenséggel vallások, vallássá lett hagyományok, amelyek joggal tekinthetők hiteleseknek, másrészt, hogy ezek jelenkori, az úgynevezett „*new age*" ('új kor') jegyében fogant és más hamisítványait tévedés- és megalkuvásmentesen leleplezhessük. Így kerülhetjük el tehát a vallási partikularizmust (egy adott vallás részleges érvényű és járulékos elemeit) abszolutizálók azon téveszméjét, miszerint saját szellemi vagy vallási formájukhoz, vagy pusztán saját nézeteikhez képest minden más tévedés és mint ilyen elutasítandó; vagy legalábbis kezdetleges „hiedelemrendszer", amely a „mi nézeteinkre" előbb vagy utóbb feltétlenül felcserélendő. Vagyis – hasonlattal élve – így menekülhetünk meg attól, hogy tudatlanságunkban ne tudjuk elválasztani a búzától a konkolyt, és hogy a valóban értők azt mondhassák nézeteinkre: az éji sötétben minden tehén fekete.

Etimológiai értelmében a *deviáció* 'elúttalanodást' jelent, vagyis az út elveszítését: útvesztést. Annak az útnak az elveszítését, amely a valódi szellemi és metafizikai Célhoz vezet, és amit például maga a 'vallás' szó, a *religio* önnön eredetére nézve úgy határoz meg, hogy „visszaolvasás", „visszakötés" vagy „visszavezetés". A – *nem evolucionista és progresszionista alapon* tételezett legmagasabb rendű állapotot képező – eredethez, a kezdethet, sőt a kezdettelenhez, és legvégső soron metafizikai Abszolútumhoz mint Önvalóhoz való visszakötés és visszavezetés útjának az elveszítése: ez a deviáció.

Ennek az „útnak" a fontosságát minden szellemi hagyomány és tradicionális civilizáció a legfontosabbként hangsúlyozta. Ugyanakkor az elveszítése nyilván csak annál az embernél, civilizációnál mehet végbe, aki/ami (nem kizárólag

időbeli értelemben) valamikor birtokolta azt. Ez az elveszítés azonban nem egyszerűen hiányt vagy űrt hagy maga után, bár természetesen azt is, hanem arról van szó, hogy az út helyét szükségképpen elfoglalja valami más, mégpedig a *tévút* és a tévutat az eszmei pótlékok szintjén kijelölő hagyományellenesség *(antitradicionalitás)*. Ilyenformán a megvalósítási út szorosabban vett elveszítése – a deviáció – tulajdonképpen csak az első nagy szakasza a hagyományellenes térhódítás kiteljesedésének, amit – mint második szakasz – az eredeti szellemiség és szellemi célok meghamisítása s az ellentétbe fordítás, a szó szoros értelmében vett *felforgatás* és az ebből következő *felfordulás* követ: a tévút és a zsákutca szinte kizárólagossá válása.

Vannak olyan korszakok a világban – és ilyen a jelen kor is –, amelyben a valódi szellemi út bejárásához szükséges benső és külső körülmények, tudati és létbeli erők, és az azt akadályozók vagy ellehetetleníteni akarók – ha úgy tetszik, a metafizikai „fény" és a „sötétség" erői – a létben és a tudatban dramatikusan összecsapnak. Amit ezek az erők képviselnek, az megfelel a létben és a tudatban tapasztalható leghatalmasabb, ontológiai ellentétnek: a hagyomány és a hagyományellenesség (a *tradicionalitás* és az *antitradicionalitás*) ellentétének. Ez egy analogikus átvitel révén egy következő létsíkon úgy is felvethető, mint a valódi vallás *(religio)* és a vallásellenesség *(antireligio)* szembenállása.

Megvilágító jelentősége okán nem lesz felesleges ezen új folyóirat második számában is kitérni rá, hogy a metafizikai sötétséggel összefüggő hagyományellenesség *(antitradíció)* tulajdonképpen egy gyűjtőfogalom, amelyen belül több alformát lehet megkülönböztetni. Az ez irányú felosztásokkal kapcsolatos előzményeket figyelembe véve (R. Guénon, László A.), a legcélravezetőbb négy fő forma megkülönböztetése:

Hagyományellenesség
(mint metafizikai sötétség)

1. Hagyománynélküliség
2. Hagyományüldözés > Útvesztés

3. Álhagyomány
4. Ellenhagyomány > Felforgatás

Ha sorra vesszük a hagyományellenes erők térnyerésének – antimetafizikai és elsötétedési fokozatokat is jelentő – szakaszait, röviden a következőket állapíthatjuk meg:

1. ***Abstraditio*** = 'hagyománytalanság' vagy 'hagyománynélküliség' akkor lép fel, amikor a hagyomány szelleme, mindazzal együtt, amit ez magában hordoz, az életet, a földi-emberi létezést már nem hatja át, folyamatosan elhalványodnak és kiüresednek az alapvető jelentőségű ideák – például a kezdet, az eredet, az Út, a Cél, Isten, önmagam és a lét viszonya –, miáltal a földi-emberi lét fokozatosan romlani és sötétedni kezd. Egyik jellegzetes mozzanat egy sajátos nyelvrontás végbemenetele, „a szavakon való megzavarodásé", ami azt jelenti, hogy bizonyos – és főként lényeges – fogalmak (Isten, lét, kezdet, hagyomány, tudat, szellem, anyag stb.) egy elhomályosodásból és értetlenségből kifolyólag elveszítik eredeti értelmüket és/vagy kikerülnek a szóhasználatból, esetleg más, olykor az eredeti jelentéstől nagymértékben eltérő tartalmakat kezdenek hordozni. Más síkon vizsgálódva, példaként felhozható még, hogy az általános mentalitás vonatkozásában az *abstraditio* erői viszik végbe az *autotheizmus heterotheizmus*sá változtatását.

2. A szoros értelemben vett ***antitraditio***, a 'hagyományellenesség', 'hagyományüldözés', amely az elméleti és vulgáris *atheizmus*, a hagyomány-

és vallásellenesség, a harcias hagyományüldözés formájában jelenik meg. Mint *mentális eltévelyedés* és eltévelyítés lép színre, majd egy ebből következő útvesztésként, amelynek főbb formái – nyugati történelmi visszatekintésben – a következők: először is az úgynevezett *humanizmus*, ami a „reneszánsztól" kezdve főszerepet játszó ideológia, és aminek a sajátos „küldetését" valaki úgy foglalta össze képszerűen, hogy a „föld meghódításának ürügyén elfordulni az Égtől". E ponton az úgynevezett *„reneszánsz"* kapcsán megjegyezhető, hogy nemcsak valódi és principiális értelemben vett 'újjászületés' nem volt, de éppenséggel sok és főleg lényeges princípium és azok létbeli megvalósulásának halálát jelentette. A klasszikus antikvitáshoz való visszatérés örve alatt szinte kizárólag külső formai elemek átvétele történt meg: egy erősen világias lelkület térnyerése közepette. Másodszor a *racionalizmus*t kell megemlíteni, amelynek posztulátuma: a „józan ész" abszolutizálásával minden individuális értelemben vett emberin túli eredetű valóság és képesség (például az őseredeti állapot, vagy az intellektuális intuíció) tagadása. Azután a *mechanizmus*t, aminek megfogalmazása főként a francia Descartes nevéhez köthető, aki *dualizmus*ában a világot „szellemre" (ami alatt tulajdonképpen a „józan észt" értette) és anyagra osztotta, az anyagot ráadásul főként a kiterjedéssel azonosította, s mechanikus elgondolásait erre vonatkoztatta. És végül a *materializmus* lép színre, amely egyszerűen elhagyva a kartéziánus dualizmus felső felét, a „szellemet", a tévesen értelmezett „anyagot" abszolutizálja és teszi meg egy monista elgondolással a létezés egyetlen alapelvének. A materializmus elméleti és gyakorlati formája közül az utóbbi, szinte minden elméleti vonatkozás megszűnése után, vagyis a világnézetalattiság korában a fennálló nyugati civilizáció emberének máig legmeghatározóbb jellegzetessége. (Világnézet alatti világnézete voltaképpen minden embernek van, annak is, aki egy ontikus tompaságban vegetál, csak ez mintegy a tudat háttéréből és amorf artikulálatlansággal hatja át és határozza meg az illető cselekedeteit és életvitele minden mozzanatát.) A mentális útvesztés kitüntetetten jellemzi továbbá a modern tudományosság *(szcientizmus)* egyre fokozottabban mennyiségi szempontokat szem előtt tartó, kérészéletű elméleteit, illetve ezek *ipari* alkalmazásait, amelyek nyomasztó szaporodása az egyetlen, aminek a modern hagyományellenes „civilizáció" a maga szigorúan anyagi természetű dominanciáját köszönheti.

Mindezen fázisok és formák egyik meghatározó okkult feladata a világ és az ember egyre szűkebb tartományba, a puszta érzékvilágba való bebörtönzése. Szimbolikusan kifejezve az „égtől való elrekesztése"; a világ és az ember pozitív értelemben felfogható szellemi hatásokkal szembeni lehető legteljesebb „megszilárdítása" (ahogy Guénon mondja, „szolidifikálása"), majd a szellemellenes erők irányába való „toleránssá" tétele, sőt azok „pozitív diszkriminálása"; az ezekkel szembeni ellenállás „liberalizált" feloldása, s ezáltal – közvetve – a szorosabb értelemben vett felfordulás és felforgatás előkészítése, majd kivitelezése.

A jelenkori földi-emberi világ – és kiváltképpen a nyugati hemiszféra – a fentiek tekintetében pillanatnyilag ott jár, hogy túlhaladt a materialista „megszilárdulás" maximumán, miközben folyamatosan egy virtuális kapu nyílik egyre szélesebbre a felforgatás erői előtt. Az, hogy ezek szétáradása nem teljes fronton és nem azonnal történik meg, azoknak a tradicionális szellemi erőknek illetve hatásuknak köszönhető, amelyek még képesek akadályokat jelenteni ezek teljes térnyerése vonatkozásában.

3. *Pseudotraditio,* vagyis 'álhagyomány', amely sok tekintetben olyan, mintha hagyomány lenne,

a hagyomány külső jegyeit viseli, de voltaképpen nem hagyomány, hanem annak – főként a lényeg és a célrairányítás vonatkozásában – parodisztikus hamisítványa. Ez – miként a következő forma – már a felforgatás jegyében áll, s a végső célja az emberi tudat feloldása, felbomlasztása. Az álhagyománytól elválaszthatatlan az úgynevezett *álbeavatás*, aminek jellegzetes taktikája olyan hagyományok *pszichikus* ('lelki') maradványainak a minden fenntartás nélküli „kisajátítása", amelyeket a Szellem korábban, különböző okokból kifolyólag magára hagyott. A kihunyt hagyomány egy pszichikus kadávert ('holt tetemet') hagy maga után. Ezt a holt tetemet gólemszerűen felélesztí egy sötét akarat, amely akaratról általában fogalmuk sincs a felélesztés munkájában részt vevő álbeavatott balekoknak. E felélesztés – mivel a Szellem nem regulálja – a legjobb szándék mellett is egy hullamérgezés pszichikus formájával analóg veszélyeket hordoz magában, s mentális vonatkozásban számos félőrültet-őrültet, valamint fanatikus megszállottat eredményez. Tünetileg az álhagyomány további jellemző vonása a *szinkretizmus*, innen-onnan kölcsönvett elemek szellemtelen és összefüggéstelen egybegyúrása, bizonyos modern (tehát antitradicionális) téveszmék (például evolúció, reinkarnáció, egalizmus, demokratizmus, „happy-endizmus" stb.) köré csoportosítás révén.

4. Végül negyedszer mind közül a legnagyobb veszélyt hordozó úgynevezett ***contratraditió***t, az 'ellenhagyományt' kell megemlíteni. Egy kontratradicionális megnyilvánulás külső ránézésre a megtévesztésig olyan, mintha magának a hagyomány világának valamely megnyilvánulása lenne, ám célja és irányulása a hagyományéval diametrálisan ellentétes. Ez már nem egy ártatlan kedvtelésre vagy időtöltésre alkalmasnak tűnő képződmény, mint az álspirituális megnyilvánulások zöme, hanem valódi hatóerőkkel operáló, erőt sugárzó hamisítvány, amely lényege szerint a létfeloldó és létkioltó Hekaté és Szét ellenerőkkel áll összeköttetésben. Ezek ember- és értelemalatti áthatottságú célja, hogy a halált, a halálerőket azokba a lét- és tudatszférákba is bevigyék, ahol azok egyébként nincsenek jelen. Ez a lét és az ezzel egybeeső tudat egy univerzális ellenalkímiai folyamat során végrehajtott okkult megmérgezése.

Miként *A mennyiség uralma és az idők jelei* című művében René Guénon mesterien rámutat, a *contratraditio* ('ellenhagyomány') – ha egyáltalán lehet ezt a szót itt használni – „szellemének" fenntartója az úgynevezett *ellenbeavatás*, az összes modern mozgalom mindezidáig láthatatlan inspirátora, amely ugyanabból a nem emberi forrásból származik, mint maga a beavatás, csak éppen egy végsőkig vitt degenerálódás révén. Amíg a valódi beavatás célja az embert az emberfeletti állapotok eléréséhez hozzásegíteni, addig az ellenbeavatásé – ezzel szöges ellentétben – az ember emberalattiba, az alsóbbrendű pszichizmus mocsárszerű infernójába való taszítása, s ott „egy második halál" kiváltásával a tudat kioltása. Ez a végsőkig vitt degenerálódás, a meghamisítottság mellett, tulajdonképpen egy fordítottság kifejeződése, ami a szó szoros értelmében vett *sátánizmus*.

Ami az ellenhagyomány, a fordított spiritualitás és a sátánizmus gondolatát egyáltalán lehetővé teszi, egy sajátos dualizmusba vetett hit – egy tévesen felfogott és deviatív *manicheusság*. Eszerint két egymással egyenrangú őselv létezik, amelyek a győzelem azonos esélyeivel küzdenek a világban egymással: ez tulajdonképpen azt a lehető legsúlyosabb teológiai hibát rejti önmagában, amely egy szintre helyezi Istent és az ördögöt/sátánt. Kétségtelen, hogy bizonyos tanítások szerint mind Krisztusnak, mind az antikrisztusnak oroszlán a jele, vagy ugyanezen szimbolikára utal maga a 666-os szám is,* ez

azonban soha nem jelenti ezeknek a princípiumoknak az egyenrangúságát. A Szellem és Isten – aki/ami a metafizikai Abszolútum – ugyanis, ha jól értjük, mindennemű lehetséges szembenállás vonatkozásában abszolút transzcendens.

✣

Ami a szóban forgó vonatkozásban Magyarország jelenlegi helyzetét jellemzi, az, hogy egyrészt a materializmusban szolidifikációként (a spiritualitással szembeni 'megszilárdulásként') testet öltő mentális útvesztés teljesen általános, ami elsősorban a 45 évig nyíltan tomboló antitradicionalitás, ezen belül a „dialektikus" és integrális materializmus *kommunista rémuralom* formájában való szinte teljes körű térnyerésének következménye. Másrészt az 1990-es évek elejétől a hamis spiritualitás feloldó irányzatainak és a fordított spiritualitás különféle előőrseinek is mintegy „paradicsomát" képezik a kommunizmus által mintegy „előemésztett" volt „szocialista" országok. Politikai szinten tehát a mentális deviáció végformájának, az *integrális materializmus*nak egyrészt kialakításában, másrész fenntartásában okkult módon a *szociáldemokrata* (szocialista, kommunista) politikai irányzatok a felelősek, míg – ezt részben felváltva, részben ezzel párhuzamosan – a hamis és a fordított spiritualitás térnyerésének közvetlen előkészítésében és elterjesztésében elsősorban a *liberáldemokrata–neoliberális* politikai irányzatok játsszák a legfőbb közvetítők szerepét. A kendőzetlen életélvezetre, a posztmortális távlatok nélküli lét javainak önös és azonnali kiszívására irányuló *gyakorlati materialista* és *hedonista* szemlélet és életvitel, megtoldva valamely – szimbolikus kifejezéssel – alulról fellazító, feloldó álszellemi irányzat szuggesztív oromzatával, képezi azt a „humanitárius" alapot, amelyen a mentális útvesztés és a felforgatás sajátos, anarchikus frigye vagy sajátos elegye kialakítja a jelenkor és főként a jövő borzalmas társadalmi-politikai atmoszféráját.

A hamis és fordított spiritualitás, vagyis a felforgatás különféle jelenkori irányzatait vizsgálva, nyilván számos főbb csoportot lehet megkülönböztetni, bizonyos rokonságok alapján, hozzátéve, hogy ezen irányzatok közül – a káosz világához való tartozásuk okán – jószerivel mindegyik szemben áll mindegyikkel, még a közel azonos formájúak, sőt elnevezésűek is, ami szintén fontos ismérv ezekkel kapcsolatban. Egyben viszont lényegileg közösek, s ez az integrális szellemi hagyomány lényegével és céljával való principiális szembenállás. Ami a konkrét irányzatokat illeti, napjaink felé közeledve egyre inkább általános jellemzőjük a teológiai és dogmatikai értelemben vett rendkívül alacsony színvonal. Nemcsak a valódi tradicionális doktrínákhoz képest, de tulajdonképpen az akár száz évvel ezelőtti deviatív irányzatokhoz képest is. A 19. század végi, 20. század eleji áltradicionális irányzatokban még legalább fordítottak némi gondot valamiféle „tanítás" többé-kevésbé artikulált felmutatására (spiritizmus, Blavatskyné–Besant-féle teozóficizmus vagy a Steiner-féle antropozófizmus), ami azóta szinte teljesen elmaradt. Az egy évszázad integrális materializmusával „megalvasztott" s ilyenformán e vonatkozásban teljesen tudatlan emberek nagyon kevéssel beérik, amiért ezek az irányzatok feleslegesen nem is erőltetik meg magukat: jóformán elegendő az ilyen-olyan romantikus vagy egzotikus külső megjelenés, esetleg egy-két mellékes vagy részleges érvényű tantétel felnagyítása és máris készek az elfogadásra. Ez a helyzet

* Vö. Baranyi Tibor Imre: *Fejlődő létrontás és örök Hagyomány*. Debrecen, 2005, Kvintesszencia Kiadó, 66. o. (VI. fejezet: 666.)

egyrészről megkönnyíti a deviációkutató feladatát, másrészt éppenséggel megnehezíti. Egyrészt megkönnyíti, mert jószerivel első pillantásra kiderül az eltévelyítő irányzatok eltévelyítő volta, másrészt megnehezíti, mert igazán intellektuális vonatkozásban tulajdonképpen nincs mit kritikai analízis tárgyává tenni.

A hamis vagy álspiritualitás nem más, mint az „új világrend" *(novus ordo seculorum)* által lépten-nyomon hangoztatott „spirituális megújhodás", amelyen belül az eltévelyedések és eltévelyítések legszélsőségesebb formáit – úgy tűnik – a *„new age"* irányzata és mozgalma képviseli. Ugyanakkor a fordított spiritualitás legmeghatározóbb hadoszlopait elsősorban a modern szabadkőművesség bizonyos oriensei illetve az ezek hátterében meghúzódó ágensek képviselik, amelyek egykori ezoterikus rendű spirituális céljaikat elveszítve – ráadásul menet közben egy hasonlóképpen deviálódott judeokratizmussal összefonódva – egy *ellenbirodalom* formájában világuralomra törekednek – szokványos módon bizonyíthatatlanul, de voltaképpen teljes egyértelműséggel *megmutatkozó* módon. Ezekben az esetekben végzetes tendenciákat hordozó „irányzatokról" van szó, amelyek kéz a kézben bontakoznak ki a világ szemünk előtt folyó mondialista globalizációjával.

✣

A *globalizáció*nak mint antitradicionális világhatalmi tébolynak a lényege a lokalitások minőségi különbségeinek mint térnyerése előtti akadályoknak az eltörlése. Esetében nem univerzalizációról van szó, de még csak nem is szintézisről, mint valamely tradicionális birodalom esetében, amely a partikuláris minőségek megőrzése és megerősítése révén szerves és magasabb, jó esetben transzcendens egységbe rendezi a létezőket. Éppen ellenkezőleg, minden minőség lefelé való elhagyására és elmosására törekszik, annak a ki nem mondott elvnek a jegyében, miszerint uralkodni a minőségüktől maradéktalanul megfosztott, homogenizált egyedeken lehet a legkönnyebben, azokon is – egy demokratikus bábszínház vagy éppenséggel egy totalitárius diktatúra beiktatásával – úgyszólván a háttérből, fedetten. Ez pedig az ellenbirodalmiság – vagy ha úgy tetszik, ellenvilágkirályság – egyik legalattomosabb jellegzetessége. Mindennek a kivitelezése nem pusztán gazdasági és piaci eszközökkel történik, mint azt a materializmus és az *ökonománia* ('gazdaságkór') delíriumában leledző felületes szemlélők vélik, noha alacsonyabb síkon kétségtelenül ez is jelentős tényező. A felszíni és „pozitivista" események, a parlamenti fecsegések és a lassan totális közoktatási és *media* szuggesztió hátterében valójában egy „okkult háború" (Malinsky, Evola) zajlik, amelynek a legpusztítóbb hadoszlopait mintegy első hatalmas fázisban a mentális eltévelyítés, illetve az azt társadalmi–politikai szinten kivitelező szociáldemokratizmus állítja ki. Majd mintegy második lépésben – társadalmi-politikai értelemben a liberáldemokratizmus iszapos altalaján fogant – immáron kimondottan a felforgatás jegyében álló ál- és fordított spiritualitás adja.

Mindezek ellenében mindent meg kell tenni a lokális értékek, ezen belül a valódi nemzeti értékek, valamint az egyes tradicionális vallások és hagyományok radikális, vagyis a 'gyökerekig visszanyúló' – és ami a hamisítások elkerülése végett elengedhetetlen, *tradicionális szellemben* való – megóvása érdekében. Ezeknek önnön szuverenitásuk és épségük lehető legteljesebb megőrzése mellett, más lokalitások és partikularitások hasonló szintű értékeivel egyetemes szintézisben – vagy úgyszólván *a tradicionális erők világszövetségében* – kell felvenniük a küzdelmet az itt vázlatosan tárgyalt mentális eltévelyítés és a felforgatás többnyire „fedetten dolgozó", megtévesztő és kíméletlen – egyszóval antitradicionális – erőivel szemben.